

Co zpívala Majdalenka

Hej! Kapitáne!

Hop trop

Dmi F
Moře už se vzteká, stožár modře bliká,
C Dmi
to nás právě varuje sám svatej Eliáš,

F
proto každej smeká, na palubu kleká,
C Dmi
mezi zuby drtí otčenáš.

Ref.

Dmi C
Hej! Kapitáne!
Dmi C Dmi
Jestli přežijem, tak se nedoplatíš!

C
Hej! Kapitáne!
Dmi C Dmi C
Tenhle vrak ti rozbijem a rumu vypijem
Dmi A7 D
sedm galónů, a ty to zaplatíš.

For he's a jolly good fellow
For he's a jolly good fellow
For he's a jolly good fellow
which nobody can deny

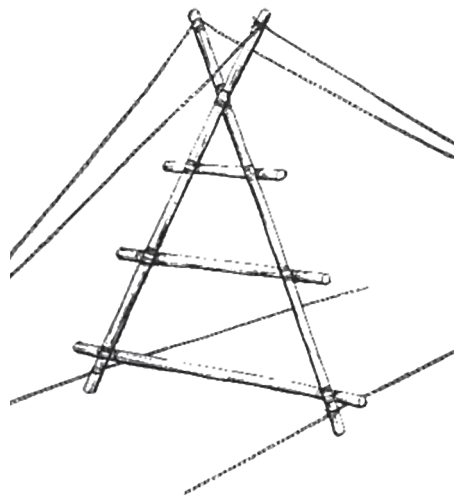
2.
Vít plachty ničí, lana s námi cvičí,
za chvíli se briga kýlem na dno posadí,
my jsme chlapi ryzí, kterejm je strach
cizí,
když natáhnem brka, nevadí.

Z paměti kapitána

Když jsme neměli zrovna puťák, stavěli jsme na břehu stany tepee a hráli si s přebytečnými tyčemi na chodící moai. Zkuste si to také:

Připravte si z tyčí rám ve tvaru zpevněného X (mohou být kratší než na týpka) a připevněte po dvou lanech na horní konce.

Postavte si rám tak, aby vypadal jako písmeno A a čtyři členové potom mohou povolováním či přitahováním lan kráčet s „moai“ po trase.

Tenhle figl se kdysi Ing. Pavel naučil na táboře (tenkrát tomu říkali chodící žirafa) a pak použil na Velikonočním ostrově.

modré stránky

PRO VODNÍ SKAUTY A SKAUTKY

2/2024

Ahoj

Jak je možné, že letošní Velikonoce (a leckde první větší letošní plavba) jsou přesně na přelomu března a dubna, kdežto loni byly o týden později a napřesrok budou až kolem 20. dubna?

Je to tím, že Velikonoce slavíme jako památku ukřižování Ježíše, jenž byl kdysi lapen a pak popraven, když přijel do Jeruzaléma slavit svátek Pesach. To byl židovský svátek nekvašených chlebů připomínající dny, kdy se Židům podařilo uprchnout z egyptského otroctví a neměli ani čas zadělat na chleba a bylo to někdy na jaře.

To všechno se stalo tak dávno, že se čas a datum složitě vypočítával podle pohybu Slunce a Měsíce, což zůstalo: Určující velikonoční nedělí je ta, která je první po prvním úplňku Měsíce po jarní rovnodennosti, což může vyjít na 1. až 35. den po 21. březnu.

Nám stačí kouknout do kalendáře, ale kdysi nebyl ani knihtisk! Ale příchod jara se slavil a slaví ve všech koutech našeho světa i když někdy trochu různě, můžete si vyzkoušet.

Majdalenka

Ahoj

Během jedné takové velikonoční neděle dávného roku 1722 přistál kapitán nizozemské Východoindické společnosti

Jacob Roggeven u malého ostrova osamoceného uprostřed Tichého oceánu. Domácí mu nejčastěji říkali Rapa Nui a protože neměli Nizozemcům co nabídnout (ba spíše se snažili sem tam nějakou drobnost z lodi ukrást), výprava odjela dál hledat Austrálii.

Teprve ty další si všimly záhadných mnohatunových soch Moai zasněně hledících za horizont. Mezitím se počet obyvatel ostrova rapidně snížil a ti, co zbyli, neuměli vysvětlit, jak sochy přepravovali na pozice podél břehů a dokonce ani proč a nač.

I slovnutý mořeplavec a obdivovatel tichomořských plavců Thor Heyerdahl si s tím léta marně lámal hlavu, na ostrově totiž nejsou stromy a nic, co by mohlo fungovat jako těžká technika, jeřáb nebo ližiny.

Teprve český inženýr Pavel Pavel ze Strakonice si všiml jedné staré poznámky: „Sochy na své místo pomalými kroky chodily samy.“

Vzpomněl her na vodáckém táboře, dal si udělat betonovou napodobeninu sochy a s několika přáteli sochu taháním lan rozkýval a přepravil. Později to Thoru Heyerdahlovi předvedl přímo na Velikonočním ostrově.

Jonáš

grafika: VĚŽÍR

koncept: JOGÉS, ŠIMON a AI

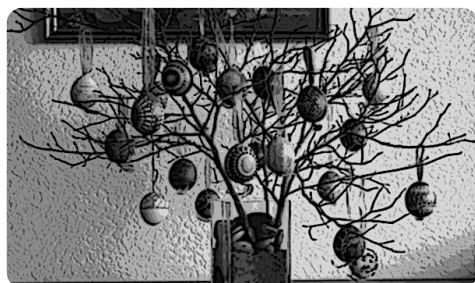
Česká pomlázka není nic surového, pokud ji nedrží surová ruka. Název není od *pomlátit*, ale od *pomladit*. Její vrbové proutí symbolizuje jarní probouzení přírody a vyšlehání má dát děvčatům zdraví a svěžest. Ale pomlázka nemá být kupovaná nebo dokonce vezená z Číny.

Zbožní **Poláci** samozřejmě dodržují návštěvu bohoslužeb a nechávají si požehnat velikonoční jídlo, ale jako pondělní lumpačení smyngus – dyngus se vzájemně polévají. Dnes už to prý smí být i ze stříkácí pistole.

V Německých mluvících zemích se mísí křesťanské obřady s dávnými zvyky, přetrvávají symboly nového života – vajíčka a zajíci. Vejce se barví nejčastěji na červeno, nestydatě se lže, že je snázejí někde v trávě zajíci a nebohé děti jsou nuceny je nalézat. Zato si s nimi mohou koulet a vyhazovat do vzduchu. Platí, že kdo nejvýš a kdo nejdál, avšak vejce musí zůstat i celá. Hledání velikonočních vajec se děje i na trávníku před americkým Bílým domem.

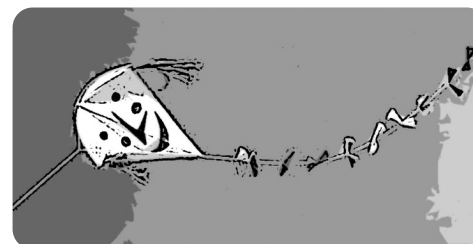

V Německu žijící **Lužičtí Srbové** objíždějí na vyšňořených koních svá pole až k sousedům, aby všude zvěstovali, že Ježíš vstal z mrtvých.

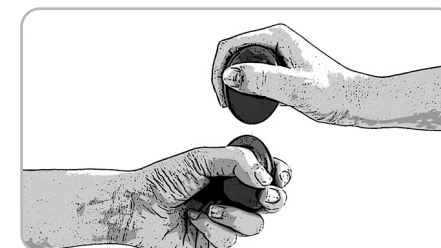
Pěkný je velikonoční strom, na kterém jsou ve vejducích papírky s přáníčky a pozdravy.

Nečekaný velikonoční zvyk mají **v Norsku**, říkají mu *paasekrim*, čili velikonoční zločin. Norové většinou setrvávají doma a každý musí přečíst aspoň jednu novou detektivku, televize se nepočítá, i když se také snaží. V Norsku bývá venku v tu dobu ještě tma, nevlídno a toulají se tam trolové, takže právě stoletý zvyk, zavedený teprve r. 1923 jedním vydavatelem, se ujal.

Na Bermudách se pouštějí papíroví draci podobní těm našim podzimním. Protože mají kostru ve tvaru kříže, je to prý věčná odpověď na poťouchlou otázku, jak se Ježíš dostal s křížem na nebesa.

Na řeckých ostrovech se o Velikonocích vyhazují z oken hliněné nádoby s vodou. Prý je to připomínka Ježíšovy prolité krve, ale je u toho plno legrace. Ta krev se připomíná i na vejcích, která se barví zásadně jen na červeno.

Ve Francii míchají Velikonoce s aprílovými žertíky – navzájem si snaží nepozorovaně připíchnout na záda papírovou rybu. Je to, jako když u nás někoho pošleme koupit *semtele*.

Ve španělsky mluvících zemích se pořádají průvody, ve kterých dobrovolníci nosí těžký kříž, ke kterému se později nechají přibít nebo alespoň přivázat.

Ve Velké Británii mají také průvody, ale ty jsou spíše přehlídkou dudáckých a dechových kapel. V některých městech mají soutěže kuchařů a hospodyněk v běhu, při kterém musí upéct na pánvi palačinku.